

ДАНИЕЛ ИВАНОВ

ПСИХОЗА

chitanka.info

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 7 септември 1972 г., някъде около 18:00 ч.

До инспектор Рупърт Маккензи.

Казвам се доктор Стивън Хендри. В момента съм много притеснен, но въпреки състоянието си пиша това писмо, защото наскоро се случиха странни неща и трябваше да ги документирам по някакъв начин, чрез който да Ви докладвам. Знам, че когато се съгласих да вляза под прикритие в психиатрия „Мери Кейт“, Вие ме предупредихте, че в нея се случват странности, които сте неспособни да разкриете, без да вкарате човек вътре. Въпреки опасенията ви за моята безопасност, бях твърдо решен да ви съдействам. Поради тази причина реших да обобщя набързо записките си за разкритията ми. Мисля, че директорът ме подозира и скоро ще осъзнае защо постъпих на работа в клиниката.

Разбрах защо персоналът се държи апатично спрямо случващото се тук — всички са замесени в гнусните игри на директор Крамник, но наскоро открих служителка, която се разкайва за действията си. Тя ми разкри мръсните тайни на директора и е противник на идеите му. Към писмото ми ви прилагам снимки от подземното крило и записа на разговора ми с въпросната санитарка, който направих тайно с магнетофона си. Вярвам, че тези материали ще бъдат достатъчно доказателство за вината на директора, а ако не са, то видеозаписът, който откраднах от офиса му, ще наклони везните към ареста му.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 5 септември 1972 г.

Времето навън предвещаващо началото на поредната вечерна буря. Студен вятър бичуваше каменните стени, обкръжаващи изолираната от света психиатрия „Мери Кейт“. Зловещият тътен, смесващ се с виещите ветрове и сблъсъците на изливащите се води от близката воденица, можеше да накара дори мъртвец да се пробуди в гроба и отново да умре, само че от страх. Извисяващото се здание на клиниката, изградено от огромни сиви камъни, приличаше на средновековна крепост, предназначена за измъчвания на грешниците.

Доктор Хендри влезе в кабинета на директор Крамник, където предстоеше поредното заседание.

— Добър вечер, доктор Хендри.

— Благодаря Ви, директор Крамник, дано да бъде такава.

— Готови ли сте с вечерния отчет?

— Да, директоре. Откакто ми възложихте лечението на пациентите Маргарет и Алфред, постигнахме лек напредък, но все още недостатъчен, за да поставя точна диагноза на заболяванията им. Ще ми трябва още време.

— Разбира се. Лекуването на психически нестабилни хора е бавен процес. Вярвам, че иновативните ви методи ще бъдат от полза не само за пациентите ни, но като цяло и за самата клиника.

Доктор Хендри кимна благодарствено е глава, но продължаваше да се тормози, че не е изпълнил хипократовата си клетва.

— Доктор Крамник, от дълго време насам желая да ви помоля нещо, но постоянно го отлагам.

Директорът повдигна вежди в очакване.

— Случайно попаднах на видеозаписи, където по странен начин се отнасяхте с пациент, носещ името Давид. Не желая да прозвуча неуважително, обаче смятам, че мога да Ви бъда полезен. След като видях записите, любопитството в мен се надигна и успях да открия картон на този пациент, където не беше вписано нищо друго, освен името и диагнозата му. Желая да го посетя, директоре.

— Защо смятате, че тези записи са истински и какво ви води на мисълта, че съществува този пациент?

— Ами всъщност всичко изглеждаше твърде реално, за да бъде измислица, а освен това съществува картон е името Давид — названието, споменато в записа — отговори с равен тон докторът.

— А, да, бях забравил — направи се на разсеян директор Крамник. — Давид е бивш пациент на клиниката, изписахме го преди години, а относно картоната — някой от колегите е забравил да го прибере в архива. Няма тайни, няма загадки.

Доктор Хендри не вярваше много на казаното от директора, но и не смяташе да продължава да настоява, току-виж би се усъмнил в истинската причина да работи в „Мери Кейт“. След като осъзна, че няма да може да убеди началника си да го заведе при тайнствения пациент, той започна да обмисля друг начин да постигне целта си.

Щом настъпи полунощ, докторът се подготви за разследване. Взе със себе си фенерче и се запъти към кабинета на директора.

В клиниката беше пусто и мрачно, всички спяха. От време на време отвън проблясваше някоя и друга светкавица и осветяваше за секунди части от помещенията. Силните гърмежи след тях караха космите по ръцете на Хендри да настръхват.

Не след дълго пристигна пред кабинета на директор Крамник. Това бе едно от най-смелите и безразсъдни действия през живота му, като изключим самото идване в психиатрията. Почука леко по вратата — смяташе, че така по-лесно ще се оправдае, ако директорът спеше вътре, а не в личната си стая. Не чу никакви звуци и това го подтикна да натисне дръжката.

За негово учудване не беше заключено и той спокойно влезе. Включи фенерчето и започна да търси доказателства, уличаващи началника на лечебното заведение. Започна първо с етажерката зад стола на директора. На нея имаше поне две дузини папки, съдържащи всякаква информация, но една от тях привлече вниманието му. Върху ѝ пишеше „Досиета на служителите“. Захапа долната част на фенера и разтвори папката. Вътре имаше информация за всеки един от сегашните служители. Попадна и на своето име, обаче не намери нищо по-различно от това, което бе дал като данни за себе си преди постъпването, но му направи впечатление, че всичко за него беше написано в червен цвят. Разрови се измежду информацията и на другите служители — освен на санитарката Агнес, която рядко засичаше из коридорите на психиатрията, на всички други тя беше написана в черен цвят. Само неговата и тази на Агнес бяха в червен. Това имаше значение — беше сигурен, че е важно, но в този момент не можеше да се сети какво точно е. Върна папката на мястото ѝ и започна да се рови за още. Намери друга, която беше надписана „Снимки“. Не се сдържа и я отвори. Вътре бяха нахвърляни различни фотографии на помещения от клиниката и такива на персонала през годините. Видя няколко, които бяха разделени от другите в отделен джоб. Странното в случая бе, че изобразяваха място, което не беше виждал досега. Може би ставаше дума за подземното крило. То се охраняваше от едър санитар (ако не се лъжеше, името му бе Стан) и достъпът дотам бе забранен за почти всички.

След откритието си докторът усети, че е много близо до разплитане на ребуса. Върна папката със снимките обратно, като преди това взе правените в подземиеото. Отново грабна тази е информацията за служителите и нетърпеливо започна да търси, докато не попадна на санитаря Стан. В началото не намери нищо особено, но преди да се откаже, забеляза нещо доста интригуващо. Стан страдаше от алкохолна зависимост. В главата на Хендри веднага се роди перфектната идея.

Той се разтърси припряно из чекмеджето на бюрото. На няколко пъти беше виждал директор Крамник да прибира там връзката си е ключове. Явно бе видял правилно, защото не след дълго напипа ключодържателя. Вече се бе сдобил е информация и ключове за подземното крило, оставаше му само някак да премине през Стан, но и този проблем бе решен бързо. Хендри си спомни, че на няколко пъти директорът го бе черпил питие, значи някъде тук имаше барче е алкохол. Видя барчето и измъкна от него бутилка е уиски от по-задните редове.

Затвори внимателно вратата на кабинета и се запъти към първия етаж, където Стан охраняваше металната врата за подземиеото.

Осветлението беше слабо, но това не попречи на доктора да отиде при санитаря. За негова изненада Стан се беше облегал на стената до металната врата и беше задрямал. Приблужи се до него, помахаша с ръка пред лицето му, подбутна го леко, но той не реагира. Явно тази вечер щеше да си спести подкупа. Извади връзката с ключовете и отключи вратата, премина отсреща и я затвори. Искрено се надяваше на връщане санитарят отново да спи, но за всеки случай остави бутилката с алкохол до краката му.

Предпазливо слезе по хлъзгавите стъпала. Посрещна го хладен въздух с мирис на дезинфектант и хлор. От края на стълбището започваше тесен коридор, който впоследствие се разклоняваше в две противоположни посоки. За момент докторът се зачуди накъде да поеме, обаче шестото му чувство го насочи в правилната посока. Някъде от дъното, може би през вентилационна тръба, нахлуваше свеж въздух. Хендри пое нагам, за да провери източника. Тръгна по открилия се пред него коридор. Гледката не бе от най-приятните. Стените бяха наскоро боядисани изцяло в тъмнозелен цвят, но въпреки обновлението, по тях все още си личаха следите от нокти и кръв.

Таванът бе изцяло пропит от влага и покрит с петна мухъл. От него нагъсто стърчаха несветещи луминесцентни лампи.

Коридорът завършваше с метална врата, която имаше ръждясала решетка, впита в нея подобно ноктите на ястреб в жертвата му. Тази врата също беше заключена. В момента, в който, дрънчейки, започна да търси подходящия ключ, отвътре дочу тихо стенание. Космите по ръцете му настръхнаха за втори път тази вечер и причината за това определено не беше студената септемврийска нощ. Напрегна сетивата си, промуши наполовина фенерчето през решетката и с помощта на меката светлина успя да различи нечий силует. Стенанието продължаваше налудничаво да трепти и да влудява мислите му. В този момент усети кокалести пръсти да се впиват в ръката му, държаша фенерчето. Инстинктивно подскочи и го изпусна на пода. Звукът от тупването на предмета върху бетона го накара да се вцепени. Погледна плахо надолу, въпреки че тъмнината вече беше обзела съзнанието му. За негова радост, фенерчето беше паднало в краката му. Взе го и го насочи към решетката. През нея стърчаха пръсти на човешка ръка. Те бяха окаляни и мръсни, с неестествено дълги и почернели нокти. Инстинктивно му идваше да закрепци, но мисълта, че ще се издаде, го спря. Разумът надделя над паниката и той предположи, че изопнатите пръсти са на тайнствения пациент. Завъртя ключа и отключи вратата. Металната ключалка изцрака като ставите на възрастна жена...

— Кой е тук? — долетя въпрос от тъмното.

Докторът за момент замръзна. Не очакваше на подобно място да има човек, способен да задава нормални въпроси.

— Аз съм Стивън Хендри — рече — и съм доктор тук.

— Доктор... — каза остро затворникът. — Докторите са зли хора и не ги харесвам.

Странникът внезапно се разгневи.

— Махай се, махай се, ти казвам! Тръгни си веднага, инак ще те нараня!

Хендри се уплаши. За миг замлъкна и се почуди как да реагира на чуто. Секунда по-късно притеснението напълно го превзе, когато пациентът отново заговори:

— Доктори... Зли хора, не ги харесвам... а вие кой сте, с каква цел ме посещавате?

Почуди се какво да отговори. Случващото се бе прекалено странно.

— Аз съм Стивън Хендри — отговори отново. — Дойдох тук, за да ти помогна. Може ли да слеза при теб?

— Да ми помогнеш? — беше учуден. — Тук никой не се интересува от мен...

— Никой не се интересуваше от теб, Давид, но вече не е така.

— Знаеш името ми? — отново се зачуди пациентът. — Кой си ти и защо си тук?

Странният пациент промуши глава през процепа. Успя да я извади наполовина.

— Страх ги е да влизат вътре, много ги е страх — повтори с изцъклени очи. Говореше несвързано.

Той се ухили и наяве лъснаха зъбите му, развалени до един.

— Кой се страхува, Давид? Защо?

— Нима не знаеш — докторите — отговори затворникът е цялата прямота на света. — Те са зли хора и аз не ги харесвам. Причиняват ми болка. Мразя ги! — Давид се разгневи, повишавайки тон.

— Добре, тихо! Трябва да бъдем тихи, за да не ни чуят случайно докторите и да ни наранят.

— Ш-ш-шт, тихо, добре... Давид ще бъде послушен.

Докато приказваха, тайнственият пациент внезапно изгуби интерес и се отдръпна от решетката. Докторът на няколко пъти се опита да възобнови разговора, но неуспешно. Нищо друго не му оставаше, освен да се прибере безшумно в стаята си и на следващия ден да опита отново.

Доктор Хендри беше учил, че в основата на лечението на всеки един психичноболен е първо да влезеш в главата му, да разбереш страховете му и да вникнеш в неговия начин на мислене. Само така психиатърът можеше да се надява на някакъв шанс да го излекува, а в

конкретния случай Хендри желаше да научи защо Давид бе заключен тук долу като мъченик и изолиран от света.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 6 септември 1972 г.

Предната нощ доктор Хендри бе върнал ключовете на директора и тайно се надяваше липсата им да не е направила впечатление на никого. Тази обаче му се наложи да ги вземе отново, за да посети Давид.

Тъмната пелерина на нощта се спусна. Въпреки че бурята беше отминала, въздухът навън беше много студен и способен да докара пневмония на всеки, дръзнал да се застои за повече от половин час.

Откакто беше дошъл да работи в „Мери Кейт“ и след като бе видял видеозаписите с измъчването на Давид, докторът не си спомняше да има ден, в който да не си бе помислял как да получи повече отговори. Това го обезпокои. Надяваше се, че никой не е видял вчерашната му визита. Налагаше му се още да работи под прикритие.

Слезе в подземното крило. Този път му се наложи да подкупи е бутилката уиски санитаря, охраняващ входа му. Влезе отново. Но за разлика от предната нощ, сега сви в другото разклонение. Беше убеден, че там ще открие още доказателства, с които да разобличи намеренията на директора.

В края на коридора стигна до масивна дървена врата с огромен метален катинар. Извади фенерчето си и го освети. Бръкна в левия джоб на униформата си и извади връзката с ключове, която бе отмъкнал. Предположи, че измежду всичките поне един ще пасне на катинара и ще го отключи. Пробва десетина, преди да попадне на точния. Катанецът изщрака. Докторът плахо побутна масивната врата. Пред него се разкри вход към стая, където властваше тъмнината. Предпазливо влезе. Направи още няколко крачки и си удари коляното в нещо твърдо. Изохка от острата болка, която прониза капачката му. За миг се разколеба и се зачуди дали да продължи напред, но в крайна сметка се отърси от съмненията си. Насочи светлината от фенерчето към помещението. Завъртя се около оста си и мъждукащата светлинка разкри малка част от предметите в стаята. На два разкряча пред него се

намираше дървено легло. Навлезе още навътре и гледката го порази. Върху леглото имаше безброй остри шипове. В левия ъгъл на стаята беше разположена неголяма гилотина. На няколко крачки от нея пък беше поставена маса със стотици колби и разтвори е неопределено съдържание. В срещуположния ъгъл от тавана стърчеше бесило, а до него — нещо подобно на огромен дървен стан, по който личаха следи от прясна кръв.

Кръвта във вените му се смрази. Страхът надделя над разума. Докторът се завъртя рязко и тръшна вратата на стаята за мъчения зад себе си. В паниката забрави да я заключи. Затича се обратно по мрачния коридор. Ако преди бе имал някакви съмнения относно действията на директор Крамник, то след тази среднощна обиколка те отпаднаха.

Силното желание да напусне подземното крило бе победено от хипократовата му клетва. Дори страхът не бе склонен да я наруши.

Благодарение на усета си намери коридора, който водеше към килията на Давид. За негово учудване пациентът стоеше послушно в клетката си, без да издава никакъв звук, сякаш беше мъртвец. Рязко отвори решетката, но той не реагира. Давид изглеждаше като упоен. Причината да си го помисли беше във факта, че предната вечер бе готов да скочи върху него и да избодне очите му, а тази стоеше в ъгъла на килията си като малко момченце, което току-що беше изяло пердах от баща си за сторената бяля. За миг си помисли, че дори не диша, но когато се осмели и слезе при него, забеляза, че гърдите му се надигат и спадат. Плахо го докосна. Давид не помръдна и при допира му. Освети лицето му и забеляза, че от устата му се стичаха лиги. Дори зениците му не се свиваха или разширяваха. Пациентът беше в кататония. Доктор Хендри трябваше да разбере дали наистина директорът беше виновен за това му състояние, или имаше друга причина.

В момента, в който бе готов да си тръгне, съзря нещо да стърчи от шепата на пациента. Хвана ръката му и разтвори пръстите му. Вътре се криеше малко бяло листче с кървави петна по него. Той го измъкна от скривалището му, разтвори го и прочете на глас:

— Агнес...

Единственият човек наоколо, носещ това име, беше повъзрастната от двете санитарки. Тя работеше тук от над двадесет и пет години и беше сигурен, че по някакъв начин е замесена, особено след

като знаеше, че е един от малкото служители, имащи достъп до подземното крило. Трябваше да я разпита. Беше прекалено вманиачен с подземното крило, за да разговаря с нея по-рано, ако го беше сторил, може би щеше да предотврати случилото се е Давид.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон. 7 септември 1972 г., около 17:00 ч.

— Агнес, спри, моля те! — притеснено подвикваше из коридорите на клиниката доктор Хендри. Възрастната санитарка се направи, че не го чува, но всички наоколо знаеха, че не е така.

Докторът се принуди да я настигне и си позволи да я дръпне за рамото. Тя спря и се обърна.

— Оставете ме, докторе! Не желая да разговарям с вас, ще си навлека неприятности. Вие сте нов тук и не знаете как стоят нещата.

— Но моля ви, Агнес, тогава ми ги изяснете! Обещавам да не ви отнема много време — заинати се той.

— Не искам да се намесвам в делата ви.

— Трябва да ви кажа нещо важно и то насаме!

Тя не се впечатли много от чутото.

— Ще дойдете ли с мен?

— Не!

— Името Давид да ви говори нещо?

Тя застина и за секунда-две стоеше като замръзнала, явно размишлявайки над думите на доктора. Не отговори с глас, а само му кимна в отговор, че е съгласна да го придружи.

След няколко минути вече бяха в подземнието, запътили се към мястото, където се намираше Давид. Санитарят ги бе пропуснал, без да им задава въпроси. Бързо стигнаха до килията на мъченика. Той все още стоеше вътре, заел същата поза, както и предната нощ, с лиги, капещи от устата и същия изцъклен поглед, взиращ се в нещо невидимо за другите. Санитарката беше в готовност да заплаче.

— Преди две нощи Давид изглеждаше добре. Въпреки че говореше несвързано, поне говореше с мен. Мисля, че някой умишлено

му е сторил това. По всичко изглежда, че е натъпкан с медикаменти. Най-вероятно има замесени хора от персонала.

По лицето на санитарката руннаха сълзи.

— Той не беше луд, опитвах се да му помогна, но се провалих.

— Какво се опитвате да ми кажете, Агнес? Какви тайни криете?

— Намирате се в сериозна опасност, докторе, както, между другото, и аз — заради този разговор, но не мога повече да крия случващото се. Трябва някой да научи за неправдата. Не издържам вече с всичките тези тайни, пронизващи душата ми.

— Ще попия всяка ваша дума и ще докладвам на точните хора.

И тя започна да му разказва.

В началото, когато постъпила в клиниката, всичко било нормално, без проблеми, но дошъл ден, в който доктор Крамник бил назначен от правителството за директор на психиатрията и тогава нещата се променили. Първоначално всичко й изглеждало като случайност, но постепенно осъзнала, че греша. След назначаването на новия директор в клиниката започнали да постъпват хора, които не били с психични отклонения, а здрави граждани, които представлявали пречка за правителството. Всички те били заключвани тук и умишлено подлудявани с медикаменти, за да не пречат на плановете на висшестоящите. Когато се налагало някой да изчезне от улиците на Лондон, но да не бъде убиван, пращали го тук. И така години наред.

Случващото се повече започна да се напасва в съзнанието на доктор Хендри. Вече знаеше истината за това място и кой е главният виновник за състоянието на пациентите. Но не осъзнаваше каква е връзката на Давид с всичко това.

— Какъв е случаят с Давид? И защо е заключен отделно от другите и всички тук се правят, че не знаят за съществуването му?

Зениците на Агнес се разшириха от страх. Тя много добре знаеше какво е станало с него.

— Той беше отстранен — поде тя. — Давид е предишният директор на психиатрията и не бе съгласен с назначаването на доктор Крамник за такъв. Беше чел досието му и знаеше, че той не е тук, за да помага на болните, а само от лични интереси. Явно някой отгоре е решил, че повече няма нужда от него, затова го затвори в подземното

крило. Единствен от другите само директор Крамник го посещаваше. Явно с годините доктор Фоубърг наистина полудя в тази тъмница.

— Кой е доктор Фоубърг? — прекъсна я Хендри.

— Това е Давид. Всъщност истинското му име е Джонатан Фоубърг. Името Давид му беше дадено, след като бе заключен тук. Всички пациенти носят измислени имена, за да няма опасност някой ден това да им напомни кои са.

— Но защо толкова години никой не се е осмелил да се опълчи срещу Крамник? Защо сте си мълчали?

— Всъщност доктор Фоубърг се опълчи, но виждате докъде го доведе това. И на кого да кажем, след като правителството стои зад този проект? Всички ние също сме затворници на собствената си съвест и това ни разяжда вътрешно, но знаем, че ако се опитаме да се противопоставим, ще пострадаме — не само ние, а и близките ни.

— Аз няма да си мълча, Агнес. Вярвам, че правдата ще възтържествува.

— Пазете се, докторе, и ни отървете от тази зла участ.

— Вие също се пазете, Агнес. Благодаря Ви за смелостта да споделите с мен всичко това.

Някъде около 18:30 ч.

Доктор Хендри вдигна от бюрото си лист хартия и го постави в пощенски плик. Върху плика написа „до инспектор Рупърт Маккензи“ и го прибра в единия от джобовете на медицинската си престилка, след което излезе от кабинета си.

Вярваше, че информацията ще стигне до точните хора и кирливите ризи на директор Крамник ще излязат наяве, ала трябваше да побърза, преди да се усъмнят в действията му.

Продължаваше да вали като из ведро. Доктор Хендри облече шлифера направо върху престилката си и се запъти навън, далеч от бетонения зандан. Искрено вярваше, че с действията си ще промени събитията и ще помогне на хората тук.

Затръшна зад себе си масивната дървена врата на психиатрията и се насочи към външните порти. Сега, като се загледа в обкръжаващата го среда, осъзна, че „Мери Кейт“ можеше да послужи не само за психиатрична клиника, а също и като затвор за пациентите. „Мери

Кейт“ се простираше върху огромна площ. Външните порти се губеха от поглед. Наложих му се да върви няколко минути, докато ги достигне. По пътя подмина множество големи мраморни статуи и паметници, които придаваха на мястото вид на изоставено гробище. Доктор Хендри потръпна неволно, когато дочу вълчи вой от далечината. Не му харесваше да бъде тук, особено след като научи някои истини за нещата, които се случваха в психиатрията. Подозренията му се оказаха основателни и сега трябваше да направи всичко по силите си, за да ги докаже. Той трябваше да занесе писмото си до най-близката пощенска станция и да го изпрати на своя добър приятел инспектор Маккензи.

След като премина през портите на „ада“, докторът се сепна и спря на място. На дървото срещу него висеше нещо, което не можеше да различи на момента. Беше далеч, а и дъждът, който го шибаше безмилостно през лицето, също не помагаше особено. Когато се доближи достатъчно близко, изведнъж замръзна на място и се вцепени от страх. От дървото на примка от грубо изплетено въже висеше тялото на човек. Докторът се пристраши и го доближи. Хвана го за крака и го завъртя, така че да може да види лицето му.

Всичко бе очаквал, но не и това. Лицето срещу него беше подпухнало и посиняло, но не това го притесни, а фактът, че познаваше човека, който беше обесен. Агнес. Тя му беше казала, че излага живота си на опасност заради разговора помежду им, но това му се бе сторило пресилено. Явно обаче санитарката се беше оказала права и сега висеше от дървото като мръсно бельо. Зад гърба си дочу нечий стъпки. Доктор Хендри не успя да осъзнае какво се случва — усети единствено силен удар в тила. Погледът му се замъгли и внезапно пред очите му причерня...

Някъде около 20:00 ч.

Когато се свести, доктор Хендри откри, че е завързан за дървен стол, а около него обикаляха двама мъже и една жена в бели престилки. Единият от мъжете се доближи до завързания. На престилката му имаше закачен бадж с надпис „доктор Крамник“, а под името му — „директор“. Той заговори:

— Доктор Мърфис, дайте начало на видеозаписа. Време е да разберем какво сме постигнали.

Човекът, към когото бяха насочени думите, кимна и изпълни заръчаното.

— Дата: 7 септември 1972 година — продължи директор Крамник, — запис на лечението на пациент 49 и проверка на моментното му състояние. Проведохме нов вид лечение на пациент 49 или познатия на всички ни лорд Рътридж. На лорда бе поставена диагноза „остра психоза“, която е симптом на шизофренията. В конкретния случай лорд Рътридж има халюцинации и се изживява като доктор Стивън Хендри в собствен свят, в който реални хора играят определени роли, генерирани от болното му съзнание. С този запис искаме да удостоверим прогреса — или по-скоро липсата на такъв — на сегашното му лечение. С няколко въпроса към лорд Рътридж ще оценим моментното му състояние.

Директор Крамник се наведе към пациента и го заговори:

— Добър вечер.

Завързаният човек бе видимо притеснен. Не отделяше поглед от директора.

— Какво желаете от мен? — попита.

— Бихте ли ми казали дали си спомняте името си?

Настъпи моментна пауза.

— Да, спомням си го. Аз съм Стивън, доктор Стивън Хендри. Защо ме държите завързан? Ако не пристигна навреме в града... — опитваше се думите му да прозвучат като заплаха, но се сепна за момент, преглътна насъбралата се слюнка в устата му и продължи: — Имам уговорен час е инспектор Рупърт Маккензи и ако не се явя на срещата ни, ще съжалявате. Не знаете какво ще ви сполети. Вашите игрички приключват още тази вечер.

— Успокойте се! Сигурен ли сте, че това е името ви?

— Да! Но защо променяте темата?

— „Стивън Рътридж“ да ви говори нещо? Лорд Стивън Рътридж?

— Не! Кой е той?

— Вие...

— Оставете ме на мира! Вие сте убийци! Похитихте Агнес. Клетата санитарка се страхуваше от вас, но накрая се осмели да говори с мен и да ми разкаже за всичко, което сте сторили тук, и накрая за

благодарност висна на въжето. Разказа ми за неправдата в клиниката. Каквото и да ми сторите, вече съм задвижил контактите си и ще бъдете наказани за деянията си. Вие не сте хора, вие сте чудовища!

— Лорд Рътридж, вие страдате от сериозна психическа болест. Всичко, което ни разказахте, не съществува в реалния свят, а само във вашата измислена реалност.

— Глупости. Първо, не съм никакъв лорд, аз съм доктор Стивън Хендри, а вие се опитвате да ме заблудите и да ме изкарате луд. По същия начин сте отстранили и Давид, тайнствения пациент. Не си мислете, че не знам кой е той — бившият директор, да, точно така — доктор Джонатан Фоубърг. Всичките данни за това, което правите тук, са изпратени на точните хора. Скоро ще ви открият и ще ви накажат за деянията ви.

Директор Крамник сведе глава. По всичко личеше, че се чувстваше безпомощен или по-точно разочарован. Отдръпна се от пациента и се обърна към другия мъж е бяла престилка в помещението.

— Доктор Мърфис, ще трябва да се обадите на близките на лорд Рътридж и да им съобщите, че той се нуждае от още време. Кажете им, че лечението е неуспешно и ще пробваме други методи.

— Слушам ви, доктор Крамник. Още сега ще се свържа с тях.

Директорът погледна отново към камерата и събщи с равен глас:

— До този момент пациент 49 не се е повлиял от досегашното лечение. Дата: 7 септември 1972 година, лечението, приложено върху пациент 49, е неуспешно.

Той даде нареждане на сестрата да бие успокоително на пациента и да го заведе в стаята му, докато с дясната си ръка нервно мачкаше лист хартия. А в замаяната глава на доктор Хендри, или, както го наричаха — лорд Рътридж, се луташе безпомощно един ужасяващ въпрос: каква част от всичко това бе истина и каква — постановка на психотичното му съзнание?...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.